

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Mgr. L. Š.**, bytem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, za účasti osoby zúčastněné na řízení Z. H., bytem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2013, č. j. KUZL 74676/2013, sp. zn. KUSP/74676/2013/PŽÚ/Fi,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru právního a Krajského živnostenského úřadu, oddělení státního občanství a přestupků ze dne 16. 12. 2013, č. j. KUZL 74676/2013, sp. zn. KUSP/74676/2013/PŽÚ/Fi, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce a odvolání osoby zúčastněné na řízení proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního – přestupkového oddělení (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 17. 10. 2013, č. j. MMZL 134382/2013, sp. zn. MMZL 067071/2013 OP a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo řízení vedené proti MUDr. V. Ř., nar., bytem, který se měl dopustit přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) tím, že měl dne 15. 4. 2013 kolem 10:40 hod. ve Zlíně, L.

Váchy 602, v jednací místnosti č. 314b, v rámci svědecké výpovědi ve věci sp. zn. MMZL 011354/2013 narušit občanské soužití ublížením na cti urážkou navrhovatelům žalobci, MgA. R. H. a osobě zúčastněné na řízení výroky „*byl překvapen špinavostí a ubohostí výstupů zde přítomných pánů*“ a „*to si měli chlapci uvědomit*“, zastaveno, a to podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť skutek, o němž bylo vedeno řízení, není přestupkem. Každému z navrhovatelů byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve vazbě na vyhl. č. 231/1996 Sb., v platném znění, uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, jelikož žalovaný se omezil na pouhé konstatování „správní orgán mohl své rozhodnutí odůvodnit pečlivěji, námitku jeho nepřezkoumatelnosti však považuje na nedůvodnou“, aniž by se zabýval konkrétními odvolacími námitkami uvedenými v bodech I – IV odvolání.

Žalobce připouští, že slovo „chlapci“ je samo o sobě běžným výrazem, žalovaný se však podle názoru žalobce dostatečně nevypořádal se svou argumentací, že výroky obviněného pana MUDr. Ř. byly učiněny v přímé reakci na údajné napadení vstříknutím spreje do obličeje, což mu způsobilo zdravotní potíže. Žalobce poukazuje na svědecké výpovědi přítomných svědků, z nichž vyplývá, že pan MUDr. Ř. nebyl nikdy nikým napaden, do obličeje nebyl sprejem nijak zasažen a jeho svědecká výpověď je v rozporu s dalšími výpověďmi v této záležitosti podanými, a rovněž s důkazním materiálem videozáznamu a televizního záznamu akce. Jako nepravdivá jsou podle názoru žalobce i tvrzení, že pan MUDr. Ř. byl po zasažení chemickou látkou ze sálu vyveden, neboť z videozáznamu a televizního záznamu je patrné, že pan MUDr. Ř. po přerušení schůze odchází dobrovolně a zcela sám bez náznaku jakékoli újmy na zdraví či známek napadení. Pokud tedy správní orgán odůvodnil oprávněnost a neškodnost výroků pana MUDr. Ř. skutkem, který se nikdy nestal, a který je nutno hodnotit spíše z hlediska křivé výpovědi s cílem aktéry akce poškodit a uvrhnout do špatného světla, trpí takové rozhodnutí podle názoru žalobce vadou nepřezkoumatelnosti. V této souvislosti žalobce poukazuje rovněž na rozpory ve výpovědích svědka pana MUDr. Ř. a pana J. Z.

Tvrzení žalovaného „*je tedy možné, že obviněný použil tento výraz, aby upozornil na skutečnost, že dospělí lidé by měli vědět, jak zacházet s chemickými prostředky, aby nezpůsobili jiným osobám např. újmu na zdraví*“ žalobce považuje za pouhou domněnku, neboť neexistuje žádný reálný důvod k pochybnostem, že by nevěděl, jak zacházet s chemickými prostředky. Žalovaný svou spekulaci neopírá o žádný racionální a relevantní důkaz, ale naopak o vyfabulovaný a důkazy nepodložené tvrzení obviněného.

Žalobce namítá, že žalovaný se nezabýval pravdivostí tvrzení obviněného MUDr. Ř., a že vycházel z předpokladu, že pouze tento má pravdu a jeho svědectví je absolutně nezpochybnitelné. Žalovaný přitom nemůže mít žádnou „jednoznačnou jistotu“, zda byla či nebyla „*zasažena tělesná integrita*“ obviněného, neboť je toto v přímém rozporu se svědeckými výpověďmi a dalším důkazním materiálem, a nic takového nebylo prokázáno. Žalobce má za to, že pan MUDr. Ř. naplnil znaky urážky na zesměšnění, přestože byla použita spisovná slova. Pro posouzení je důležitá nikoli slovní forma, ale jejich význam v kontextu, v jakém byl učiněn.

Názor, že svědek byl napaden, a proto je jeho reakce namístě, podle názoru žalobce vyvolává pochybnosti o objektivitě žalovaného správního orgánu, a je otázkou, zda tato tvrzení žalovaného nejsou projevem podjatosti, neboť pan MUDr. Ř. jako člen krajského zastupitelstva má nemalou možnost působit na zaměstnance krajského úřadu.

Rovněž tvrzení obviněného o „špinavosti a ubohosti výstupů“ navrhovatelů je podle názoru žalobce nutno posuzovat v širších souvislostech, kdy MUDr. Ř. navrhovatele přirovnává k hulvátům chovajícím se vulgárně a k těm, kdo jej napadli sprejem. Jelikož se však navrhovatelé s ohledem na výše předložené důkazy tímto způsobem nechovali, jedná se o tvrzení nepravdivá a jakkoli nepodložená. Jelikož žalovaný svá tvrzení dostatečně nezdůvodnil (není zřejmé, z čeho žalovaný při obhajobě tvrzení obviněného vycházel), zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému byla uložena povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 9. 4. 2014 vyjádřil nesouhlas s žalobcem uplatněnými námitkami. Uvádí, že v řízení bylo postaveno najisto, že se obviněný popsaného skutkového jednání dopustil, toto jednání však nebylo možné označit za jednání v rozporu se zákonem o přestupcích z důvodu nenaplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Žalovaný se ve svém rozhodnutí ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že skutek obviněného ze dne 15. 4. 2013 nelze označit za přestupek, svůj názor odůvodnil a vypořádal se se všemi zásadními námitkami žalobce. Případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí napravil ve svém rozhodnutí v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, nejednalo se však o nedostatky, které by měly vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný uvádí, že v jednání obviněného nebyla shledána požadovaná společenská škodlivost (tj. naplnění materiální stránky přestupku). Žalobce (podle kontextu vyjádření má být správně žalovaný – pozn. soudu) zastává názor, že se jednalo o výroky učiněné v mezích čl. 17 Listiny základních práv a svobod, byť obsahovaly určitou míru ironie. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 52 Ca 53/2008. Žalovaný dodává, že ani v celkovém kontextu nelze slovo „chlapci“ a výrok „byl překvapen špinavostí a ubohostí výstupů zde přítomných pánů“ považovat za vyjádření protiprávní, objektivně způsobilé ublížit žalobci na cti s takovou intenzitou, jaká je požadována zákonem o přestupcích. Žalovaný je proto toho názoru, že obviněný se svými výroky nedopustil jednání ohrožujícího či narušujícího zájmy chráněné státem.

K námitce žalobce, že nebyla zkoumána pravdivost či nepravdivost tvrzení obviněného, že mu byl v průběhu jednání zastupitelstva do obličeje vstříknut sprej, žalovaný uvádí, že popsaný skutek nebyl předmětem tohoto přestupkového řízení, a zda k tomuto incidentu došlo či nedošlo, nebylo pro posouzení znaků skutkové podstaty přestupku zásadní. Žalovaný uvádí, že z této skutečnosti při svém hodnocení nevycházel a nestavěl na ní oprávněnost jednání obviněného, toto tvrzení zmínil pouze v rámci své správní úvahy při posouzení pohnutek, které obviněného vedly k vyslovení předmětných výroků.

Žalovaný důrazně popírá, že by mohl být v dané věci obviněným jakkoli ovlivňován. Upozorňuje na to, že žalobce podjatost žalovaného v přestupkovém řízení nenamítal, byť mu

skutečnost, že obviněný je členem Zastupitelstva Zlínského kraje, byla v jeho průběhu prokazatelně známa, a namítá ji až v okamžiku, kdy není spokojen s vydaným rozhodnutím. K námitce neuplatněné bez zbytečného odkladu se dle ust. § 14 odst. 2 správního řádu nepřihlédne.

Dle názoru žalovaného ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že jednání, jehož se dopustil obviněný dne 15. 4. 2013, nebylo možné označit za přestupek ublížení na cti z důvodu nenaplnění všech znaků skutkové podstaty. Dále konstatuje, že v řízení nebyla jakkoliv narušena procesní práva žalobce, a z toho důvodu žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce popírá tvrzení žalovaného, že *„žalobce zastává názor, že se jednalo výroky učiněné v mezích čl. 17 Listiny základních práv a svobod...“*. K politické škodlivosti žalobce doplňuje, že to byl právě obviněný, který ve své výpovědi svědka pronesl předmětné výroky ve spojení s dalšími nepravdami s evidentním cílem žalobce poškodit a ovlivnit řízení v jeho neprospěch. Toto počínání žalobce považuje za neakceptovatelné u běžného občana, ale tím méně u veřejné osoby a člena Zastupitelstva Zlínského kraje. Žalobce namítá, že názor, že vyjádření obviněného bylo ironií a sarkasmem, není podložen žádným důkazem.

Jak vyplývá ze správního spisu, dne 23. 5. 2013 podali u správního orgánu prvního stupně navrhovatelé – žalobce, osoba zúčastněná na řízení a MgA. R. H. návrh na projednání přestupku urážky na cti. Na základě tohoto návrhu bylo zahájeno řízení proti MUDr. V. Ř. ve věci podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Správní orgán prvního stupně nařídil na den 18. 7. 2013 ústní jednání, které proběhlo za přítomnosti obviněného i všech navrhovatelů. V průběhu ústního jednání byly provedeny výpovědi obviněného i navrhovatelů.

Dne 17. 10. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního – přestupkového oddělení, č. j. MMZL 134382/2013, sp. zn. MMZL 067071/2013 OP. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobce a osoba zúčastněná na řízení včasné odvolání. O odvoláních rozhodl Krajský úřad Zlínského kraje rozhodnutím ze dne 16. 12. 2013, č. j. KUZL 74676/2013, sp. zn. KUSP/74676/2013/PŽÚ/Fi, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Žaloba není důvodná.

Dříve než soud přistoupil k žalobním námitkám, zabýval se otázkou aktivní žalobní legitimace žalobce.

Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) je k žalobě oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech. Toto zkrácení subjektivních žalobcových veřejných práv se mohlo udát přímo rozhodnutím nebo porušením žalobcových procesních práv. V každém

případě musí jít o subjektivní práva náležející žalobci (judikatura Nejvyššího správního soudu již rozšířila zkrácení subjektivních práv i na tzv. dotčení právní sféry žalobce - srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, dostupné na www.nssoud.cz). Ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. rozšiřuje žalobní legitimaci i na účastníky řízení před správním orgánem, kteří nejsou k žalobě legitimováni podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť předmět správního řízení se nedotýkal jejich právní sféry, ale právní sféry někoho jiného, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byli zkráceni na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

V nyní projednávaném přestupkovém řízení bylo rozhodováno o vině a trestu obviněného, státní moc tedy byla uplatňována vůči osobě odlišné od žalobce, která měla porušit zájem společnosti na řádném soužití občanů - objektem přestupku podle § 49 odst. 1 zákona o přestupcích (Přestupku se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch) je občanské soužití a veřejný zájem na ochraně cti každého, nikoli soukromý zájem žalobce. V řízení o přestupku se nerozhoduje o žádném subjektivním právu navrhovatele - žádná práva ani povinnosti se mu nezakládají, nemění ani neruší, ani se jejich existence nedeklaruje; tento závěr byl již vysloven v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006-100, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož „Poškozený nemá právo na to, aby osoba, kterou označí z pachatele přestupku, nebo jiná osoba, o níž skutečnost, že přestupek spáchala, v přestupkovém řízení vyšla najevo, byla takovou osobou také shledána (a to ani u přestupků projednatelných jen na návrh ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť zde je návrh nutnou podmínkou toliko ve vztahu k možnosti zahájit a vést řízení o přestupku, nečiní však z navrhovatele plnohodnotného účastníka řízení o přestupku a nezakládá jeho subjektivní právo na shledání viny u pachatele přestupku)“. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 19. 10. 2007 č. j. 4 As 69/2006-103, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „v řízení o přestupcích, které lze projednat jen na návrh nelze dovodit, že rozhodnutí o přestupku by bylo způsobilé zasáhnout do hmotněprávní sféry navrhovatele. Navrhovatel však je účastníkem, který má právo tvrdit, že byl postupem správního orgánu zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“

Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že žalobce jako navrhovatel v přestupkovém řízení v případě přestupku proti občanskému soužití není nadán aktivní legitimací podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., je však nadán aktivní legitimací ke správní žalobě podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. V žalobě má právo namítat zkrácení na svých procesních právech, která jsou mu přiznána zákonem o přestupcích a správním řádem, přičemž takové zkrácení na právech musí mít za následek nezákonné rozhodnutí. V posuzované věci tedy žalobci svědčí například právo na to, aby správní orgán zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, aby rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze skutkového stavu, který má oporu ve spisech nebo aby rozhodnutí správního orgánu bylo řádně odůvodněno.

Co se týče námítky nepřezkoumatelnosti z důvodu, že se odvolací správní orgán nezabýval odvolacími námitkami žalobce, soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož „ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná)

skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.“ Jelikož tedy žalobce dostatečným způsobem neupřesnil, se kterými konkrétními námitkami se žalovaný nevypořádal, soudu není známo, v jakých mezích by se měl v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí pohybovat, a považuje za nemožné se s takto obecně nevymezeným žalobním bodem vypořádat.

Podstata žalobní argumentace žalobce spočívá v tom, že oprávněnost výroků obviněného byla podle jeho názoru odvolacím správním orgánem odůvodněna skutkem (tím, že mu byl v průběhu jednání zastupitelstva do obličeje vstříknut sprej), jehož pravdivost nebyla žádným způsobem prokázána. K těmto námitkám soud konstatuje, že zjišťování pravdivosti tvrzení obviněného týkajících se okolností, za nichž byly učiněny předmětné výroky, nebylo předmětem nyní projednávaného přestupkového řízení. Skutečnosti, zda v průběhu jednání Zastupitelstva Zlínského kraje dne 19. 12. 2012 byl obviněný zasažen sprejem do obličeje nebo zda byl vyveden ze sálu, nebyly pro posouzení naplnění znaků skutkové podstaty ublížení na cti výroky obviněného, jež měl vyslovit v průběhu svědecké výpovědi dne 15. 4. 2013, nijak podstatná; správní orgány z ní při odůvodňování (ne)naplnění skutkové podstaty přestupku jednáním obviněného ostatně ani nevycházely. Pokud správní orgány předmětný incident v odůvodnění svých rozhodnutí zmínily, jednalo se o pouhé domněnky správních orgánů o možných pohnutkách obviněného k vyslovení předmětných (podle názoru navrhovatelů urážlivých) výroků, které však nemohly mít na závěr o nenaplnění skutkové podstaty přestupku ze strany obviněného žádný vliv. Z uvedených důvodů soud považuje tyto námitky žalobce za nedůvodné a provádění žalobcem navržených důkazů za účelem prokázání nepravdivosti tvrzení obviněného za zcela nadbytečné.

Argumentaci, že tvrzení obviněného vztahující se k okolnostem, za nichž byly vyřčeny výroky, že „byl překvapen špinavostí a ubohostí výstupů zde přítomných pánů“ a „to si měli chlapci uvědomit“, není pravdivé (především že není pravdou, že by byl obviněný zasažen sprejem do obličeje) ostatně žalobce v celém průběhu tohoto přestupkového řízení neuplatnil (a to v návrhu na projednání přestupku, v průběhu ústního projednání, ani v podaném

odvolání), a činí tak poprvé až v podané žalobě. Pokud tedy žalobce v průběhu přestupkového řízení žádným způsobem nezpochybnil tvrzení obviněného, že tento byl v průběhu jednání Zastupitelstva Zlínského kraje konaného dne 19. 12. 2012 napaden chemickým prostředkem do obličeje (z návrhu i z pozdějšího jednání žalobce vyplynulo, že žalobce zpochybňoval toliko pravdivost samotných výroků – že „*nepředpokládá, že jeho výstupy jsou špinavé a ubohé, ani to, že je chlapec*“), a přitom tato tvrzení vyplývají z protokolu o výpovědi svědka ze dne 15. 4. 2013, nelze správním orgánům přičítat k tíži, že tato tvrzení ve svých rozhodnutích zohlednily.

V dané věci není mezi žalobcem a žalovaným sporu o tom, že obviněný MUDr. Řihák dne 15. 4. 2013 v rámci svědecké výpovědi ve věci vedené pod sp. zn. MMZL 011354/2013 při popisu událostí ze dne 19. 12. 2012 ve vztahu k navrhovatelům uvedl, že „*byl překvapen špinavostí a ubohostí výstupů zde přítomných pánů*“ a „*to si měli chlapci uvědomit*“, spornou však zůstává otázka, zda se obviněný těmito výroky dopustil přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Ačkoliv žalobce subjektivně výroky obviněného vnímal jako urážející, soud se zde ztotožnil s právním názorem správních orgánů obou stupňů, že k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích předmětnými výroky ze strany obviněného nedošlo.

Jak v případě použití výrazu „*chlapci*“, tak spojení „*špinavost a ubohost výstupů přítomných pánů*“ se jednalo pouze o vyjádření vlastního názoru obviněného na jednání navrhovatelů, obviněný toliko svými slovy popsal, jak subjektivně vnímal události z jednání Zastupitelstva Zlínského kraje, přičemž nepoužil žádných invektiv, hanlivých výrazů či posměšků, které by byly objektivně způsobily ublížit navrhovatelům na jejich cti. Soud připouští, že žalovaným použité tvrzení „*odvolací orgán má jednoznačně za to, že výroky vyřčené obviněným na adresu navrhovatelů v reakci na zásah do jeho tělesné integrity (zasažením chemickou látkou s blíže nespecifikovaným složením do obličeje) některým z členů sdružení nepřesáhly hranici pouhé nevhodnosti*“ nebylo formulováno zcela vhodně, jelikož otázka, zda byl obviněný zasažen sprejem do obličeje, nebyla v řízení zjišťována. Na druhou stranu však není pochyb o tom, že obviněný předmětné výroky užil v souvislosti s jeho vnímáním jednání navrhovatelů v průběhu zasedání zastupitelstva dne 19. 12. 2012. Ať už však shora uvedené výrazy byly reakcí na přímý zásah sprejem do obličeje ze strany navrhovatelů nebo reakcí na celkové jednání navrhovatelů v průběhu zasedání zastupitelstva (stříkání sprejem v uzavřené místnosti či jednání jiné, obviněným vnímané jako nevhodné), v každém případě se jednalo o pouhé subjektivní hodnocení jednání navrhovatelů obviněným učiněné nepochybně v mezích čl. 17 Listiny základních práv a svobod (tj. svobody projevu), nepřesahující hranice pouhé nevhodnosti. V jednání obviněného tedy ani soud neshledal společenskou škodlivost požadovanou zákonem k naplnění skutkové podstaty přestupku, a nelze než konstatovat, že obviněný se svými výroky nedopustil jednání ohrožujícího či narušujícího zájmy chráněné státem.

Co se týče žalobcem namítaných pochybností o nepodjatosti žalovaného, nezbyvá než konstatovat, že žalobce měl podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu možnost uplatnit námitku podjatosti, jakmile se o ní dozvěděl. Žalobce však v celém průběhu řízení námitku podjatosti nevznísl, ač mu skutečnost, že obviněný je členem Zastupitelstva Zlínského kraje, byla nepochybně od počátku známa, k námitce neuplatněné bez zbytečného odkladu tedy nelze s ohledem na ust. § 14 odst. 2 správního řádu přihlížet.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly.

Zároveň soud rozhodl o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti splněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což v dané věci nenastalo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. ledna 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně